

Denk aan mij

Lois Blommestein

Denk aan mij

Copyright © 2022 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Renata Dekker, Patricia Fransen, Petra Podevyn
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 9789-464-655-827
ISBN e-book: 9789-464-655-834
Eerste druk
<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>
Instagram: loisblommestein
Twitter: @Loisblom
www.loisblommestein.nl
Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Proloog

Het tikken van de klok is het enige geluid dat ik hoor. Ik trek de rits van mijn vest hoger, zodat het laatste stukje huid niet meer te zien is.

Volgens mijn moeder zou ik meer in de zon moeten zitten, om een gezonde huidskleur te krijgen. Het laatste waar ik behoefte aan heb, is een “gezonde blos” op mijn wangen. Het is medio september en de meeste mensen zeuren dat ze dit jaar geen goede zomer hebben gehad. Ik heb al jaren geen goede zomer gehad, maar hoor je mij daarover klagen?

Ik hoor de stem van mijn psycholoog in de gang. Ze is te laat en daar houd ik niet van. Ik krab aan mijn gezicht en voel het korstje loskomen, waardoor het wondje weer begint te bloeden. Mijn moeder vindt het irritant dat ik dat doe. Maar wat wil ze dan? Dat ik een schaar of mes in mijn been zet? Ja, ik krab mijn gezicht vaak helemaal kapot en er zijn littekens te zien, maar als dat alles is? Ik weet dat ze het beste met me voor heeft, maar sommige dingen kan ze gewoon niet begrijpen. Eva is sinds een paar jaar mijn psycholoog en ik heb vanaf het begin een goed, vertrouwd gevoel bij haar. Ik denk dat ze niet eens heel oud is, ze ziet er in ieder geval jong uit. Ik weet weinig van haar privéleven en zij weet bijna alles van mij. Ik heb er altijd moeite mee gehad om me open te stellen. Ik ben een introvert meisje van twintig jaar, met lang bruin haar en bruine ogen, niets meer, niets minder. Waarom werd ik dan gekozen, vraag ik me nog steeds af?

Wat was er zo speciaal aan mij? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat ik me al jaren klote voel, door wat hij me heeft aangedaan. Ik wil niet aan zijn naam denken, want dan komen er verschrikkelijke herinneringen naar boven. Het zijn de flashbacks waar ik nog steeds moeite mee heb, waardoor ik in totale paniek raak.

Eva komt tegenover mij zitten en vraagt hoe het met me gaat. Ik weet dat ze het goed bedoelt, dat het haar werk is om het te vragen, maar het ligt zo voor de hand. Waarom zou ik anders met iemand praten? Voor de lol? Is er iemand met PTSS die denkt: goh, laat ik gezellig met een psycholoog praten over hetgeen iemand anders me heeft aangedaan, waardoor ik iedere nacht gillend wakker word?

Nee.

Het erge is nog dat iedereen hem helemaal geweldig vindt. Hij is een lieveling bij het grote publiek, maar dat is allemaal een façade. Onder die charmante praatjes zit een monster. Alleen ik weet dat, en hij ook.

En ik weet zeker dat ik niet de enige ben.

Ik heb al een paar EMDR sessies gehad en ik ben daarna helemaal gesloopt. Door de stress moeten de wondjes in mijn gezicht het onbewust ontgelden. Ik heb een doel: ik wil er sterker uitkomen. Hij waant zich veilig, maar is dat niet.

‘Vandaag wil ik het hebben over je allereerste dag. Je vertelde dat je op je achttiende een bijbaan had als schoonmaakster.’

Ik knik, ben in afwachting wat Eva nog meer te zeggen heeft. Er staat een apparaat op tafel, een soort balk en die gaat aan zodra we de sessie beginnen. Ik moet vertellen wat er is gebeurd, terwijl ik naar een balletje, dat heen en weer gaat, blijf kijken. Eva stelt me gerust en zegt dat ik veilig ben, dat er niets kan gebeuren. Mijn hartslag schiet omhoog als ik haar vertel over de eerste keer dat Ties Verduyn zijn handen niet thuis kon houden. Ik kom bijna niet uit mijn woorden en begin te huilen als ik vertel hoe hij me in een hoek dreef, in zijn huis, zijn handen op mijn borsten legde en mijn knieën uit elkaar duwde. Ik voel een rilling over mijn lijf gaan als ik terugdenk aan zijn adem in mijn oor met de woorden: ‘Denk aan mij.’

1.

Donderdag 16 december
Afdeling Zedenpolitie Amsterdam
Demi Lachten

Al zingende rijdt Chris Rea naar huis om kerst te vieren met zijn familie. Demi maakt zich klaar om haar werkdag af te ronden. Ze heeft veel kunnen doen, verslagen zijn ingediend en worden gelezen door het OM en verschillende verdachten en slachtoffers zijn verhoord. Demi neemt een laatste slok van haar koffie, proeft dat het koud is en zet het met een vies gezicht van zich af. Dat was vaak zo met dit werk, je maakte een kop koffie en er kwamen honderden andere taken tussendoor, zodat ze vergat dat ze überhaupt een beker had gepakt. Demi kijkt op, ziet de eerste collega's hun spullen pakken, klaar om naar huis te gaan. Tegenover haar zit Luuk Min, haar vaste collega, inmiddels haar steun en toeverlaat. De afgelopen jaren hadden ze aan veel zedenzaken gewerkt, de een nog gruwelijker dan de ander. Dit werk was niet voor iedereen weggelegd, maar toch wilde Demi niets anders. Het gaf haar een goed gevoel als ze de uitspraak van de rechter hoorde, ook al was dat vaak een milde straf, vergeleken met wat de slachtoffers was aangedaan, zij hadden levenslang, al zat de dader maar voor een paar jaar vast.

De telefoon op haar bureau gaat. Het is halfzes en Marco verwacht haar over een uur in een restaurant om hun huwelijk te vieren. Er was een tijd dat ze elkaar wel iets konden aandoen, maar door veel praten en relatietherapie ging het nu redelijk. Er ging geen dag voorbij dat ze daar spijt van had.

Luuk werpt haar een vragende blik, alsof hij wil zeggen: neem je nog op? Met lichte tegenzin, pakt Demi de telefoon op en leunt naar achteren.

'Demi Lachten, zeden.'

'Er staat hier een vrouw die jou wilt spreken.'

'Wie is het? Volgens mij had ik geen afspraken meer staan.'

Luuk vraagt wat er aan de hand is. Ze negeert hem en draait zich om, zodat ze hem niet aan hoeft te kijken. Ze hoort aan de toon van de telefoniste dat het menens is.

'Ik kom eraan.'

Demi hangt op en kijkt naar Luuk, die inmiddels zijn spullen aan het pakken is.

‘Alles goed?’

‘Geen idee. Er staat een vrouw te wachten en ze wil mij spreken.’

Luuk fronst zijn wenkbrauwen. ‘En je weet niet wie het is?’

‘Nee. Ga jij maar naar huis, dan handel ik dit af.’

‘En jouw date vanavond dan?’

‘Ik laat Marco wel weten dat het iets later kan worden. Dat is hij inmiddels wel gewend.’

Luuk gaat weer zitten en laat weten dat hij op haar wacht. Demi loopt het gebouw door en ziet door de ramen dat het regent, of het is natte sneeuw, ze kan het niet goed zien. Het hangt al de hele dag in de lucht, met dreigende wolken. Het is inmiddels donker geworden. In het gebouw staan een paar kerstbomen, zodat het een fijnere werksfeer moet worden. De balie wordt zichtbaar en ze ziet de rug van een vrouw. Demi kan haar gezicht nog niet zien, maar ziet wel aan de houding van de vrouw dat ze niet zelfverzekerd is. Haar schouders hangen en ze krabt nerveus aan haar gezicht. Ze heeft een spijkerbroek aan en een lange zwarte jas, met een capuchon. Haar schoenen zijn afgetrapt, alsof ze geen moeite doet om zich modieus te kleden. Het is alsof de vrouw voelt dat Demi naar haar kijkt, ze draait zich om en kijkt haar recht aan.

‘Bent u Demi Lachten?’

Dat de vrouw haar volledige naam weet, verbaast haar. Demi stapt op haar af en wil haar een hand geven. Met enige aarzeling beantwoordt de vrouw haar uitgestoken hand.

‘Roos Stapper.’

Het is geen stevige hand, maar ook niet slap, eerder onzeker.

‘Wat kan ik voor je doen, Roos?’

‘Ik wil aangifte doen van seksueel geweld.’

Demi heeft al snel door dat het voor Roos niet gemakkelijk is om in het politiebureau te zijn. Ze krabt nog steeds aan haar gezicht, alsof het een tic is en waarschijnlijk heeft ze dat niet door. Ze kijkt voortdurend schichtig om zich heen, alsof het gevaar heel dichtbij is. Demi stelt voor om naar een rustige kamer te gaan, zodat ze kunnen praten. Daar gaat Roos mee akkoord en volgt haar. Ze lopen een verhoorkamer in en Roos gaat aarzelend zitten. Ze heeft middellang bruin haar, dat over haar

schouders valt. Ze kijkt naar de deur, alsof ze het liefst meteen wil wegrennen.

‘Zal ik de deur openlaten?’ vraagt Demi.

‘Graag.’

‘Wil je iets drinken?’

‘Nee, dat hoeft niet.’

Demi weet zeker dat deze vrouw niet zomaar bij haar aanklopt. Het gevoel kan ze niet helemaal omschrijven. Demi stuurt een bericht naar Marco, dat ze later is en naar Luuk dat ze in gesprek gaat met Roos en waar ze is. Luuk antwoordt meteen dat hij ook komt om haar bij te staan. Demi gaat tegenover Roos zitten, leunt naar achteren, om zo afstand te vergroten. Slachtoffers vinden het vaak niet fijn wanneer iemand te dicht bij hen zit.

‘Roos, je bent hier veilig en er kan je niets gebeuren. Je bent hier om aangifte te doen van seksueel geweld. Mag ik je vragen of je weet wie je dit heeft aangedaan? Is het een bekende?’

Roos sluit haar ogen, sluit zich zichtbaar af maar weet zich dan te herstellen. De naam komt er als een gefluister uit.

‘Wie zeg je?’

Ze zegt het nu harder: ‘Ties Verduyn.’

2.

Donderdag 16 december
Afdeling Zedenpolitie Amsterdam
Roos Stapper

Het is koud in het kamertje waar ze met me wil praten. Ik houd mijn jas aan, maar alsnog voel ik mijn lichaam trillen. Of het is de angst? De stem van Ties raast weer door me heen en ik probeer het te stoppen. Voor hem was ik zijn lieve, kleine angstaas.

Ik wil niet aan hem denken, niet nu. Ik wil dat hij weet dat ik de controle weer ga pakken. Aan de blik van Demi te zien, is ze geschokt.

‘Ties Verduyn, de cabaretier?’

‘Ja.’

Mijn hand gaat als vanzelf naar mijn neus, waar ik aan een korstje krab. Ik zie de vragende blik van Demi en leg snel mijn handen op mijn schoot. Het is alsof mijn moeder naar me kijkt, de afkeurende blik maakt me onzeker. Doe ik hier goed aan? Kan ik nog terug? En wat als ze me niet gelooft? Ik schrik als er plotseling een lange man in de deuropening staat en schuif mijn stoel naar achteren. Ik kan nergens naartoe en de man blokkeert mijn vluchtweg. Ik wil gillen, roepen dat het een vergissing was, maar ik blijf als versteend zitten. De man kijkt van Demi naar mij en komt de verhoorkamer binnen. Het zweet staat op mijn voorhoofd en ik weet zeker dat het aan mijn gezicht te zien is dat ik bang ben.

‘Rustig maar, Roos. Dit is mijn collega, Luuk Min. Luuk, dit is Roos Stapper.’

Alsof hij weet dat dichtbij komen alleen maar averechts werkt, stapt hij niet op me af om zijn hand aan te bieden. Waarom is hij hierbij? Ik wil mijn verhaal niet aan een man vertellen. Mijn ervaring met mannen is niet bepaald rooskleurig. Luuk neemt afstand, door aan de andere kant van het kamertje te gaan staan en laat de deur open. Ik kijk schichtig vanuit mijn ooghoeken naar hem. Zijn uiterlijk en houding stellen me toch op mijn gemak. Het is duidelijk dat hij de oudste is van de twee, met zijn beginnende grijze haren en rimpels bij zijn ogen. Zullen ze al lang samen werken? Ik kijk weer naar mijn handen, ik voel ze nog steeds trillen.

‘Zullen we bij het begin beginnen, Roos?’ vraagt Demi.

Het is duidelijk dat ze mijn aandacht wil trekken, dat ik niet denk aan de man in de kamer. Hij heeft zijn handen in zijn zakken gestoken, kijkt af en toe naar zijn horloge en probeert mij niet direct aan te kijken. Ik kijk naar Demi en knik.

‘Het is wel een lang verhaal.’

‘Het is al heel knap van je dat je je verhaal wilt doen. Dat doet echt niet iedereen, dus je eerste stap is al gezet.’

‘Ik twijfelde enorm. Nu nog steeds. Wat als hij me weer pijn doet?’

Onwillekeurig moet ik weer denken aan zijn handen op mijn lichaam, alsof het spelden zijn die maar blijven prikken.

Ik heb mezelf voorgenomen om niet meteen te gaan huilen, maar mijn lichaam werkt niet erg mee. Ik hoor Demi zeggen dat Luuk een beker water voor mij moet halen. Ik veeg de warme tranen weg en zie hem door de waas heen wegllopen.

‘Sorry,’ fluister ik.

‘Nee, je hoeft nooit sorry te zeggen. Roos, ik weet niet wat er is gebeurd, maar ik zie aan je dat het je veel doet.’

Ik kijk naar Demi en knik. ‘Hij moet gestopt worden. Ik –’

De man komt binnen, geeft het glas eerst aan Demi, die het vervolgens aan mij geeft. Ik wil niet ondankbaar overkomen en neem een slokje. Ik kijk naar Luuk en bedank hem. Hij zal het vast goed bedoelen, maar toch blijft mijn lichaam twijfelen of ik moet vluchten of niet.

‘Hoe ken je Ties Verduyn?’ vraagt Demi.

Ik zie de verwarring op het gezicht van Luuk.

‘Bedoel je die cabaretier?’

Ik knik en neem nog een slok van het water. Ik voel het van mijn slokdarm naar mijn maag glijden en bedenk dat ik nauwelijks iets heb gegeten vandaag. Het kwam door de spanning en dan houd ik niets binnen.

‘Twee jaar geleden had ik een bijbaan als schoonmaakster en mocht ik daar twee keer in de week aan het werk.’

Ik zie de vraagtekens boven hun hoofden, de radartjes beginnen te werken. Ik moet het gewoon zeggen, zodat zij hun werk kunnen doen. Ik heb het al zo vaak gerepeteerd in mijn hoofd, maar om het daadwerkelijk te zeggen, is totaal iets anders. Alsof ik met mijn billen bloot moet.

Niemand, behalve ik, Ties en mijn moeder weten wat er is gebeurd en het wordt tijd dat hij mijn pijn en angst gaat voelen.

'Ik beschuldig Ties Verduyn van seksueel geweld, verkrachting en vrijheidsberoving.'

3.

Vrijdag 17 december

Café De Vlinder

Ties Verduyn

Er gaat niets boven een verfrissend biertje en een portie bitterballen om zo het weekend in te luiden. Ik ben niet de enige die dat zo ervaart, want het is al druk in het café. Ik wacht op mijn vriend en manager Waldemar Venen. Ik glimlach naar een groepje meiden en doe alsof ik niet merk dat ze foto's van me maken. Eén van de meiden doet me aan een bekende denken, maar ik weet bijna zeker dat zij het niet is. Of wel? Ik neem een slokje van mijn bier en schrik lichtelijk als ik een hand op mijn schouder voel.

'Rustig maar, man. Ik ben het. Slecht geweten?'

Waldemar gaat tegenover me zitten en dat is jammer, want zo heb ik geen goed uitzicht op het groepje meiden. Ik schuif mijn stoel iets meer naar de linkerkant. Waldemar fronst zijn wenkbrauwen, zegt er niets van en pakt de bierkaart.

'Je bent al lekker begonnen, zie ik.'

'Ja, ik heb wat te vieren.'

Nog niet veel mensen weten het, maar mijn nieuwe voorstelling is zo goed als uitverkocht. Het gaat als een speer en zeker omdat ik vorig jaar de oudejaarsconferentie mocht doen, waar ik veel lof voor kreeg. Natuurlijk waren er ook een paar criticasters, die het te grof vonden omdat het teveel over de politiek en over vrouwen ging. Gelukkig was het merendeel wel positief en heb ik hierdoor meteen een nieuwe voorstelling kunnen vastleggen waarvoor de kaartjes als warme broodjes over de toonbank gingen. Waldemar en ik moesten de laatste dingen bespreken, maar over een paar weken begint er weer een nieuwe toer door heel Nederland.

Mijn populariteit op sociale media steeg meteen en ik werd steeds vaker gevraagd voor verschillende tv-programma's. De vraag naar mijn kaartjes rijzen de pan uit, dus ik zit de komende jaren gebakken.

Mijn vriendin Ruby en mijn kleine dochttertje Zoë krijgen daardoor alles wat hun hartje begeert. Mijn hart explodeert als ik aan haar kleine handjes en voetjes denk, vlak na haar geboorte. Het was een zware

bevalling voor Ruby, het werd uiteindelijk een keizersnede, maar ons meisje was prachtig met alles erop en eraan, gewoon een wereldwondertje. Ondanks dat ze nog maar tien maanden is loopt ze al bijna. Is dat snel? Ik heb geen idee wat het gemiddelde is. Ik weet wel dat ik niet zonder die twee kan en wil leven. Natuurlijk is de aandacht van het vrouwelijk schoon mooi meegenomen en het is enorm vleierend, maar ik hoef niemand anders.

Ik voel mijn telefoon trillen, zie dat het Ruby is en bericht haar dat ik een bespreking heb. Ze luistert daar niet naar en belt me nog een keer. Is er iets met Zoë gebeurd? Ze belt me niet zomaar. Ik zeg tegen Waldemar dat ik even dit telefoontje moet aannemen en loop naar de toiletruimte. De geur van urine maakt me misselijk, ik probeer het te negeren en neem het telefoontje aan.

‘Waar ben je?’

Ik hoor de paniek in haar stem. Er is iets heel erg mis, dat kan ik meteen horen.

‘In bespreking met Waldemar,’ zeg ik, terwijl ik tegen de wasbak leun.

‘Is er iets met Zoë?’

‘Nee, met jou.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. Wat is dit voor flauwekul? Maakt ze een grapje?

‘Ruby, met mij is er niks, hoor.’

‘Er staat politie op de stoep.’

Ik voel de spanning in mijn lijf. Is er iemand dood? Als het mijn moeder is, wil ik meteen naar haar toe. Ik weet dat het de laatste tijd niet goed met haar ging, maar dat het zo snel zou gaan, daar had ik geen idee van.

‘Ze willen je ergens over spreken.’

Ik begin boos te worden. Waarom doet ze zo vaag? Waarom zegt ze niet gewoon wat er aan de hand is? Er komt iemand de toiletten binnen, ziet mij staan en twijfelt of hij moet gaan plassen waar ik bij ben.

‘Jezus, Ruby. Zeg het gewoon.’

‘Het gaat over een zekere Roos.’

Een fractie van een seconde weet ik niet wat ik moet zeggen. Ik weet heel goed wie Roos is maar waarom komt de politie naar mijn huis?

De grond zakt onder mij vandaan als mijn vriendin het volgende zegt:

‘Ze beschuldigt je van seksueel geweld, Ties.’

4.

Zaterdag 18 december

Woning familie Stapper

Roos Stapper

Hij weet het. Hij weet dat ik naar de politie ben gestapt om aangifte te doen. Ik sta onder de douche en schrob mijn huid voor de vierde keer achtereenvolgend maar voel zijn aanraking nog steeds. Zal ik dit gevoel ooit kwijtraken? Ik betwijfel het ten zeerste. Het lijkt alsof de nachtmerrie steeds erger wordt. Ik probeer me op de muziek in de badkamer te concentreren maar zak als een geslagen hond op de grond, terwijl mijn natte haren aan mijn gezicht plakken. In de verte hoor ik de stem van Pink galmen, ik probeer aan iets anders te denken dan aan Ties. Het lukt me niet.

Ik moet denken aan onze ontmoeting, aan de glimlach en de twinkeling in Ties' ogen, als ik op een vrijdagmiddag op zijn stoep sta. Natuurlijk wist ik wie hij was, ik had wel eens een voorstelling van hem op televisie gezien. Ik wist alleen niet dat hij zo dichtbij mij woonde, in Amsterdam, in een nabij gelegen woning. Het bedrijf waarvoor ik werk, had mij gestuurd en ik vond het spannend om bij een bekende Nederlander aan te kloppen. Aan de andere kant: ik zag het als werk, als extra zakcentje want ik wilde graag op reis. Amerika stond al een lange tijd op mijn lijst. Ik vertelde Ties over mijn reis waarvoor ik spaarde, toen hij mij uitnodigde om een kop thee met hem te drinken, tussen het schoonmaken door. Hij schoof zijn stoel wat dichterbij en legde zijn hand op mijn arm. Op dat moment zag ik er geen gevaar in, ik was te enthousiast aan het vertellen. Ik vond hem aardig overkomen, rustig en sociaal. Hij zei dat ik alles aan hem kon vragen, als ik iets zocht of er was iets dat ik nodig had om te poetsen.

'Ik wil je best een keertje meenemen naar Amerika.'

Onwillekeurig nam ik afstand, nam een slokje van mijn thee en schudde verwoed mijn hoofd.

'Naar Amerika? Nee, dat kan ik niet aannemen.'

'Je moet er echt een keer geweest zijn. New York is de gaafste plek op aarde. Ik ben er al vijf keer geweest en de zesde keer neem ik jou mee.'

In zijn ogen zag ik dat hij echt geloofde dat ik met hem mee zou gaan naar een vreemd land. Hij was voor mij immers nog een vreemde, ook al voelde ik me prettig bij hem.

Ik streek mijn haar achter mijn oor, nam een laatste slok van mijn thee en stond op. Ik glimlachte vriendelijk en beleefd, pakte mijn kopje en bracht deze naar de keuken. Ties stond ook op en ging terug naar zijn werkkamer, zodat ik de woonkamer kon stofzuigen en dweilen. Toen ik klaar was, lag er een briefje van vijftig op de eettafel met een notitie. Ik had geen idee dat het voor mij was, dus ik liet het liggen. De volgende keer dat ik kwam schoonmaken, vertelde Ties dat het extraatje voor mij was, voor de reis naar Amerika. Ik wilde het niet aannemen, maar hij stond erop. Ties was zeker tien of vijftien jaar ouder, was een knappe verschijning en ik snapte wel dat de vrouwen aan zijn voeten lagen. Ik had dat gevoel niet, kwam alleen bij hem over de vloer om te werken. Ties maakte veel grapjes, de sfeer was goed en hij vroeg of ik hem wilde helpen bij het hosten van een feestje, zodat ik nog een extraatje kon verdienen.

Herinneringen kunnen je gek maken, nemen een loopje met je. Wat is er daadwerkelijk gebeurd en wat niet? Ik zak op mijn bed, dat kraakt onder mijn gewicht en kijk om me heen, terwijl ik de handdoek van mijn lichaam laat glijden. Het is niet koud in mijn slaapkamer en toch voel ik de rillingen over mijn hele lichaam. Ik reik naar mijn nachtkastje, trek een la open en pak er een schrift uit. Ik heb het waarschijnlijk al honderden keren gelezen, begin te bladeren en het besef dat ik niet terug kan, dat mijn verhaal gehoord gaat worden, veroordeeld door iedereen, maakt me ontzettend bang. Ik weet niet wat er gaat gebeuren, kan niet in de toekomst kijken, maar ik weet wel dat die ontzettend onzeker en angstaanjagend wordt. Ik weet dat ik mensen achter mij heb staan, zoals mijn moeder en Demi Lachten. Ik heb haar nog niet alles verteld, dat kon ik nog niet, maar ik weet wel dat het moet voor de officiële aangifte. Het is zeker dat ik dat ga doen, dat ik het schriftje dat ik nu in mijn handen houd, moet inleveren en dat mijn verhaal door veel mensen gelezen gaat worden. Ik zet niet graag mensen in een slecht daglicht, zo ben ik niet, nooit geweest ook, maar het wordt tijd dat Nederland erachter komt wie de echte Ties Verduyn is.

Mijn huid is broos en doet pijn als ik een simpel zwart shirt aantrek. Ik ben niet kort of lang maar gewoon gemiddeld. Ik hoor mijn moeder de trap oplopen als ik net klaar ben met omkleden. Ze weet inmiddels dat ik vaak twee keer douche op een dag, dat ik iedere keer een schone handdoek gebruik, dus dat er vaak extra was gedraaid moet worden. Ik probeer haar te helpen met het huishouden, maar vaak lukt het niet omdat ik daar geen energie voor heb. Ik moet het doen met twee of drie uurtjes slaap op een nacht, mocht ik geluk hebben. Vaak lig ik als een dood vogeltje op de bank, starend naar de televisie en val ik in een rusteloze slaap. Ik hoor de wasmachine draaien en schrik op als ik de ringtone van mijn telefoon hoor. Ik zie aan het telefoonnummer dat het Demi is. Mijn hartslag schiet omhoog. Ze belt niet voor niks, dat voel ik. Ik neem op, maar heb daar meteen spijt van. Ik wil geen nieuws horen, weet dat het onvermijdelijk is.

‘Hoi Roos, met Demi. Stoor ik?’

Ik weet dat ze me wil helpen, dat het haar werk is om mij op mijn gemak te stellen.

‘Nee,’ stamel ik.

‘Ik wil het met je hebben over je aangifte. Komt het je uit om maandagochtend om tien uur te komen?’

‘Ja, dat is goed.’

Als ik wil dat Ties gestopt wordt, dan moet ik dit doen. Het gesprek zal opgenomen worden, ze willen alle details horen en ik zal bewijzen moeten inleveren. Ik begin me weer vies te voelen, krab aan mijn gezicht en probeer de tranen te bedwingen. Ik wil hen niet vertellen over de verschrikkelijke pijn toen hij zich met geweld aan me opdrong, dat ik hem niet kon stoppen. Ik leg mijn hoofd op mijn kussen en sluit mijn ogen.

De stem van Ties zorgt ervoor dat ik wakker en waakzaam blijf.

5.

Zaterdag 18 december

Vergaderzaal Zeden

Luuk Min

Luuk legt zijn hand op de map, waar de melding van Roos Stapper in staat. Het verhaal van Roos is incompleet en toch heeft hij er geen goed gevoel bij. Hij kan het amper onder woorden brengen. Hij zag voor zich hoe het slachtoffer ineenkromp wanneer hij alleen maar naar haar keek. Ze was zichtbaar getraumatiseerd, dat wist hij zeker, maar het was voor hem belangrijk om het hele plaatje in beeld te krijgen.

Het gaat geen gemakkelijke zaak worden, denkt Luuk bij zichzelf. Tot nu toe heeft alleen Demi met haar gepraat, is hij er alleen bij geweest om op een veilige afstand te observeren, maar hij wist zeker dat er een tijd kwam dat hij ook met Roos zou moeten praten.

Eigenlijk zou hij thuis zijn, bij zijn vrouw en twee kinderen, maar ze moeten zich voorbereiden op de aangifte van Roos.

Demi zet twee bekers koffie neer en glimlacht wrang, voor ze naast hem plaats neemt.

‘Waar zit je aan te denken?’ vraagt ze.

Ze pakt de map en opent deze, terwijl ze een slok van haar koffie neemt.

‘Ik wil alleen met Roos praten.’

Er verschijnt een frons op haar gezicht. ‘Ik weet niet of dat verstandig is. Je hebt haar reactie gezien.’

‘Daarom juist. Ties ontkent alle aantijgingen. Wat is waar en wat niet?’

Hij denkt aan het moment dat ze bij Ties op de stoep stonden, aan het gezicht van zijn vriendin te zien had ze geen idee hoe serieus de situatie was. Ze mochten naar binnen, zodat ze konden wachten op Ties. De onrust in haar ogen was goed zichtbaar en Luuk kon zich indenken waar ze aan dacht. Ties, een verkrachter? Nee, dat kan niet waar zijn. Zoiets doet mijn lieve vriend niet, hij is goed voor ons, zorgt voor ons gezin en kan absoluut geen monster zijn.

Wat de meeste mensen niet weten, is dat een misbruiker negen van de tien keer een bekende van het slachtoffer is. Natuurlijk zijn er ook daders die een willekeurig iemand van de straat plukken, maar de cijfers liegen er niet om. Ties en Roos kenden elkaar en het is duidelijk aan Roos te

zien dat haar iets vreselijks is overkomen. Was Ties Verduyn daar echt verantwoordelijk voor? Ze moesten ook met hem praten, met zijn familie en vrienden. Het onderzoek zou niet makkelijk zijn. Als ze geen concrete bewijzen kregen, zou de zaak meteen geseponneerd worden. Dat was iets wat Luuk niet wilde, want wie Roos ook pijn had gedaan, het was van belang dat de juiste dader werd gevonden.

Slachtoffers van misbruik kunnen jarenlang zwijgen, uit angst, uit schaamte of schuldgevoel. Er waren niet veel slachtoffers die meteen na het misbruik naar de politie stapten. Luuk dacht aan een voormalige zaak waar ze mee te maken hadden gehad. Een serieverkrachter was jarenlang actief geweest in de stad, kon zijn gang gaan, totdat ze hem op het spoor kwamen. Het telefoontje dat zijn leven voorgoed zou veranderen, zou hij nooit vergeten, toen hem werd verteld dat zijn nichtje Anna verkracht was door een onbekend persoon. Het laatste slachtoffer, Alexandra Braza, was een van de dapperste slachtoffers die hij had ontmoet. Ondanks haar trauma wilde ze weten wie haar 's nachts had overvallen in haar appartement, mishandeld en verkracht. Ze hadden een verdachte, een leraar uit Amsterdam die zijn handen niet kon thuishouden, maar het bleek toch iemand anders te zijn. Sander Overe zat nog steeds vast voor zijn daden.

'Wil je zeggen dat je Roos niet gelooft?'

'Nee, ik wil weten hoe ze reageert als ik alleen met haar ben tijdens een verhoor. Niet tijdens de aangifte. Laat mij bij haar langs gaan en dan ga jij naar Ties.'

Een innerlijke stem zegt hem dat er iets niet klopt. In een teug drinkt hij zijn koffie leeg.

'Let's go.'

'Wat? Nu?'

Luuk knikt en loopt naar de deur. Hij ziet twijfel in Demi's ogen, maar wil achter de waarheid komen. Deze zaak raakt haar persoonlijk waardoor ze emotioneel te betrokken raakt wat nadelige gevolgen kan hebben voor de zaak. Toch houdt Luuk het voor zich en verraadt haar niet. Dat had ze ook niet bij hem gedaan, toen Anna het slachtoffer werd en hij persoonlijk werd geraakt.

Demi kijkt op haar telefoon en vloekt.

'Wat?'